

Men jeg troer paa den anden Side, at ogsaa de ærede Medlemmer, der med saamegen Nidsjærhed have arbejdet paa denne Sag, ville kunne erkjende, at det er ganske rimeligt, at det ikke er lykkedes dem strax at give Tanken den Fuldbendelse og Sikkerhed overfor de saa vanskelige Forhold, som der her er Tale om, som vi i maae ønske, der nære Tvivl i saa Henseende, og det er derfor ikke af Mistillid til de Herrers Bestræbelser, eller fordi jeg troer, at man skal kunne sige, at de i mindste Maade have handlet overilet, at jeg ret meget ønsker, at, hvad de i denne Retning have foreslaaet, ikke maa blive til Lov i dette Rigsdagsmøde. Jeg troer, at Sagen trænger til ny Overveielse, ikke fra Forslagsstillernes Standpunkt — jeg tvivler ikke om, at de paa nærværende Trin have skænket den en saa moden og samvittighedsfuld Overveielse som mulig — men til betydelig og mere omfangsrig Overveielse og i No. ikke mindst fra Regjeringens Side. Jeg veed vel, at der er confereret med den ærede Finantsminister om Sagen, men jeg veed ogsaa af mangeaarig Erfaring, at de Conferencer, der saaledes kunne finde Sted med Ministeren, og de Conferencer, som han i den Anledning i Løbet af kort Tid kan foretage med sine Underordnede, ikke ere saa fyldestgjørende, som de burde være, især naar Sagen er saa omfangsrig og vigtig som denne. Sagen forekommer mig for vigtig til at kunne haste saa meget, at man ikke skulde kunne give sig Tid til først i et følgende Rigsdagsmøde at see den færdigbehandlet og i Mellemtiden see den gjort til Gjenstand for Overveielse fra Regjeringens Side. Jeg ønsker, at der skal foretages statistiske og finansielle Bearbejdelser af Sagen. Som den foreligger, kunne vi ikke have en grundet Anskuelse om, hvorledes den vil stille sig for de forskellige Embedsclasser, og heller ikke nogen Anskuelse om, hvorledes den vil stille sig i finansiell Henseende for Statskassen, samt endelig ligesaa lidt om, hvorledes den vil stille sig for Livrenteanstalten. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i Anledning af dette Forslags Gjennemførelse er foreslaaet Forandringer i og Afvigelser fra den bestaaende Plan for Livrenteanstalten, der, idetmindste

efter Forslaget, som det foreligger formuleret, ikke blot skulle indtræde i Forhold til Embeds- og Bestillingsmændene, som ifølge dette Forslag skulle tvinges ind i Anstalten, men skulle være almindelige og gjældende for Alle. Disse Afvigelsers Betydning kan den ærede Ordfører maaskee overse, men jeg formaaer idetmindste for Dieblisset ikke at overse dem. Jeg troer, at det ogsaa i saa Henseende vil være nyttigt, at Sagen overgives til næriere Prøvelse, inden man endelig bestemmer sig for samme.

Der er endnu en Grund, som forekommer mig yderligere at tale herfor, og den har den ærede Finantsminister givet mig ved sit Foredrag. Det er nemlig klart, at der for Dieblisset ikke foreligger Noget, som vi med Sikkerhed kunne gribe, eller som vi med Sikkerhed kunne stemme for. Naar vi nemlig stemme for Fleertallets Forslag, da er det efter den ærede Finantsministers Udtalelser klart, at han, som Sagen foreligger, ikke vil kunne gaae ind derpaa. For det Første er han nemlig utilfreds med Scalaen, Procenternes Størrelse i Forhold til Gagesatserne, hvorpaa de skulle finde Anvendelse, og dernæst har han taget meget vigtige Reservationer. Han vilde saaledes ikke see Forslaget udvidet til Præsterne, og hvis jeg ikke har forstaaet ham urigtig, heller ikke til de militære Embedsmænd, for hvilke vi vedtog nye Lønningslove i de nærmest foregaaende Rigsdagsmøder. Saaledes forstod jeg ham idetmindste, skjøndt det forekommer mig besynderligt, om de militære Embedsmænd ikke skulde kunne taale et saadant Afdrag, medens de civile Embedsmænd, for hvilke der er foreslaaet nye Lønninger i det nuværende Rigsdagsmøde, uden at der af Regjeringen ved deres Fastsættelse kunde tænkes paa dette Forslag, snarere skulde kunne taale det. Men, selv om jeg ikke forstod den ærede Ministers Reservation rigtig med Hensyn til de militære Embedsmænd, saa bliver dog i alt Fald det væsentlige Moment tilbage, at Ministeren er uenig med Fleertallets Forslag, forsaavidt Procenternes Størrelse angaaer, samt at han reserverede sig fuldkommen Frihed for det Tilfælde, at man ikke vedtog de Gagestørrelser, der ere foreslaaede i de foreliggende særlige Lønningslovsforslag. Under saadanne Omstæn-